

**בשיחה עם
נעמי אדווה
חוזר עדיהמדינה
ישראל ישורון
על הדברים
שאמר בעדותו
במישפט הרצח
הכפול - בתוספת
פרטים אישיים**

סביבה. כששאלתי אותו למה הוא מחפש את מישל ענה לי בשאלה: „למה? אתה בתמונה?” באותה הזדמנות ביקש ממני 20 גרם לבן בחוב. הוא אמר לי שהוא מכור להרואין וביקש ממני הזדמנות להסיר תדר. לא היה לו כסף והוא רצה לעשות רווח מהלבן. מגדו נתן לו 20 גרם.

בעלה של

שמעיה

ככה התעסקנו עם שמעיה כחודש, חודש חצי, עד שהצעתי לו שותפות באחת ההזדמנויות. זה היה בבית-קפה שלי שם הגיע גם מישל נחמיאס. הוסכם בינינו ששמעיה יתן 5000 דולר תמורת השותפות. ב„נגלה” הראשונה הבאנו קילו אחד באמצעות תיירת בשם ג'נט, היא נתפסה. התארגנו לעוד „נגלה” ונכנסנו שותפים עם אלה שמביאים את החומר מתורכיה. היתה לנו הזדמנות להביא את הסחורה בחוב, זאת אומרת במחיר הקרן — 2500 דולר במקום 5000 דולר לקילו.

שלחו אלינו בחור תורכי שהגיע למלון גרנד ביץ. מישל והסוחרת מתורכיה נסעו להביא את הסחורה ושמעיה ואני חיכינו אצלי בבית. מגדו הביא את החומר, ושמנו אותו בצניצנות בלי לשקול.

שמעיה פתח אז ארבע-חמש תחנות והי תחלנו לעבוד. עד המיקרה של הגינת ולד-מן, לא הכיר אותה אף אחד מאיתנו. שולי-מית שלי הכירה אותה והביאה אותה ככלדרית. כשחגגת ולדמן נתפשה ביום שישי אחרי-הצהריים, מישל סיפר לי זאת. לא דאגתי ולא פחדתי, לא הכרתי אותה. גם מישל ושמעיה לא הכירו אותה אז. השטן (כך מכנה ישורון את שרה

„האנשה הזאת היא

שמוליק” אנג’ל), או בעצם צריך לקרוא לה בעלה של שמעיה, או יותר נכון שמי עיה הוא אשתו של „שמוליק”, כי הוא היה שפוט שלה, וכל הפרשה העגומה הזאת היתה מיוזמתה הבלעדית של שמר-ליק, ואני אומר בפרוש שלולא היא, לא היו מתבצעות שתי הרציחות האלה, ואם הוא לא היה נשוי ללסבית המתורבנת, שמעיה לא היה מגיע לאן שהגיע. הכל היה בלי הגיון. לדוגמה: לזוג אנג’ל היה כלב זאב בשם בובי, הכלב היה בשביל שמוליק נביא-זעם. ברגע שהכלב היה נר-בח על אדם מסויים, החליטה שמוליק שבגידתו של בובי קובעת את גורלו של אותו איש. באחת ההזדמנויות נבח בובי על מישל נחמיאס, ומאו היתה אומרת שמישל מלשין. היא היתה מסיתה את שמעיה, השפוט שלה, שצריך איכשהו להיסטר ממישל. היא היתה אומרת את זה על יד כולם, או לא התייחסתי לזה ברצינות המתאימה. שעכשיו אני מבין.

באותו יום שישי היינו בדירה של שמי-עיה: אני, שמעיה, שמוליק והתורכים גלל וגילה אובק. היתה שיחת טלפון

שטן!

הוא ניתק את הטלפון בגלל נידוודים של כל מיני עיתונאים, הבטחתי שאספר בדיוק את מה שיאמר לי, והוספתי שאני יודעת שרוב עדיהמדינה אינם נמצאים בארץ. שאלתי אם אין הוא פוחד שידידו של שמעיה אנג’ל יחסלו אותו, ואם אין הוא חושש לגור בבית מבודד.

ישראל ישורון אמר שיענה לי על שא-לות אלה יותר מאוחר, אך תחילה יספר לי את הסיפור שלו.

סיפר ישראל ישורון:

גולדתי בבנימינה, למישפחה של רבנים. בגיל 16 עברנו לגור בתל-גיבורים. למדתי 10 כיתות ואחר-כך למדתי מסגרות-מטרי-סים. היום אני בן 31. התגייסתי לצבא ושירתתי בגולני, תל-גיבורים היא שכונה עבריינית, ואני התחברתי עם כל מיני בני-נוער ונגררתי אחריהם. הגעתי לעולם הפשע בגיל 19 ונשפסתי לראשונה ל-15 חודשי מאסר על התפרצות. אני עובד בסמים 15 שנה בערך, או היתה לי תחנה כאן, בתל-גיבורים. היו לי פרעלים ואני לא הייתי נוגע בסם, רק דאגתי שהסחורה הגיע בזמן.

בתקופה ההיא הכרתי את מישל נחמי-אס, שהיה קונה חשיש אצלי בתחנה. הוא היה טיפוס חברותי, גבר. אחרי תקופה הוא הציע לי להיכנס איתו כשותף בעי-סקה של לבן. מישל היה אמור לסדר את הקשר עם תורכיה, ומגדו (נחום קלימון) יצא להביא את ההרואין. אני הייתי אמור להפיץ את החומר. מישל ואני קיבלנו את הלבן, חילקנו אותו לכמויות של 25, 15 ו-10 גרם, כדי למכור. מכרתי או לעמס מסיקה (שגרצח בינתיים) כמויות של 50 ו-100 גרם לשבוע.

את שמעיה אנג’ל הכרתי כמה חודשים לפני זה, היכרות שטחית. אחרי תקופה של שבועיים הגיע שמעיה לשכונה שלנו, וחיפש את מישל נחמיאס שגר פה ב-

מישמר הגבול על העד עד לנסיעתו לחו”ל. רוב עדיהמדינה שהעידו במישפ-לים שבהם היו מעורבים לווייתני הפשע נעלמו מהארץ מייד אחרי גמר עדותם, וניסו להסתדר בארץ רחוקה.

ישראל ישורון הוא אחד משלושת עדי-המדינה במישפט הרצח הכפול שבו נאש-מים שמעיה אנג’ל, אשתו שרה („שמר-ליק”) וחיים שושן, ברציחתם של שולמית שלי ומישל נחמיאס.

ישראל ישורון תיאר בעדותו בבית-המישפט את השתלשלות העניינים ואת מערכת-היחסים בינו ובין חבריו היושבים היום על כס הנאשמים.

התביעה טענה שהוא עדי-מדינה מהימן ואינטליגנטי. כאשר קראו שמעיה אנג’ל ואשתו קריאות-נגואי לעברו, קמה התרגי-שות בבית-המישפט. בעת המישפט נשכר ישראל ישורון בנפה הצפונית במישפ-רת דיונוגוף בתל-אביב, הוא הובא לביתה-מישפט על-ידי אנשי המדור המרכזי והור-זור לתא שבו ישב במשך 11 חודשים עד ליום שבו סיים את עדותו. כאשר שוחרר, חזר לביתו שבתל-גיבורים בחולון.

עיסקות

של לבן

קבעתי פגישה עם ישראל ישורון ונסעתי לתל-גיבורים. הוא חיכה לי ליד ביתו, בית אבן בעל קומה אחת. חצר גדולה, עצי-פרי וצמחיה פראית. נכנסנו לבית שבו גר ישראל ישורון לבדו. כעבור זמן-מה הגיעו חברים לבקר. הם שמעו שאני מהעולם הזה והתפלאו שהי-מין אותי. הם טענו שהיום אי-אפשר להאמין לעיתונאים, „כי כל אחד כותב מה שהוא רוצה”. הם הצביעו על הטלפון המנותק של ישראל ישורון, וסיפרו כי

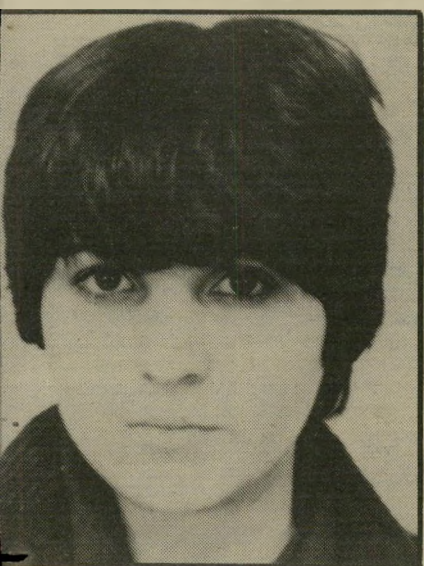

ישראל ישורון בצה”ל
התחזקה בגיל 19

המרגש „עד מדינה” הוא הבווי ביותר בעולם הפשע. זהו שם נרדף למלשין, למשתף פעולה עם המישפ-רה. כאשר מישהו מסכים לשמש עדי-מדינה התגובה בעולם התחתון היא תמיד אחידה וחטרת-פירות: „צריך להרוג אותו!”

לא פעם ניסו לפגוע בעדי-מדינה לפני עדותו בבית-המישפט, וקרה גם שעדי-ומדינה מת באופן מסתורי, כאשר היה שומר בבית-הסוהר.

המישפטה מודעת לסכנה המרחפת על ראשו של כל עדי-מדינה לפני המישפט, ועושה את כל המאמצים לשמור-אותו במקום מוגן ככל האפשר. בהסכם הנערך בין היועץ המישפטי ועדי-המדינה נאמר, כי על אותו עד לספר את כל הידוע לו בקשר למישפט שבו יעיד. המישפטה אינה מבטיחה דבר, לרוב מבקשים עדי-המדינה להסתלק מהארץ תיכף אחרי עדותם. מתי שש של נקמה, המישפטה מוכנה בדרך-כלל לרכוש כרטיס-טיסה לאותו יעד ואף לצייד את העד בסכום מסויים במטבע זר. לפעמים מציעה המישפטה שמירה של

קורבנה שלי
השם הוזכר בטלפון